

Regjeringen har gjort, hvad man med Rimelighed vil kunne kræve, har givet den rimelige Leilighed for Rigsdagen til at behandle Finantsloven. Ja, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ryster noget paa Hovedet; han mener, at der ikke er gjort nok. Jeg maa dog sige, at det forekommer mig at være en ganske anstændig Drøftelse, ialtsald kvantitativt anstændig, som Finantslovsforslaget for indeværende Finantsaar har været Gjenstand for. Det har jo nemlig været behandlet 13 Gange i Folkethinget, hvis jeg ikke tager feil, og 12 Gange i Landsathinget, foruden 1 Gang i Fællesudvalget, og denne Behandling er gaaet gennem 3 forskjellige Afdelinger af Rigsdagsamlingen, endog med to mellemkomne nye Valg, og har udstrakt sig over et Lidsrum af, hvis jeg ikke feiler, 10 Maaneder. Det turde dog vel siges at være et alvorligt Forsøg, der saaledes er gjort paa, om det var Rigsdagens Afdelinger muligt at forenes, at forenes indbyrdes og forenes med Regjeringen om en ordentlig Finantslov. Fra den Side betragtet kan der vistnok altsaa ikke siges Andet, end at Regjeringen har ikke blot anstillet en Prøve, ikke blot gjort et Forsøg, men har gjort de alvorligste Forsøg paa at tilvejebringe det normale Grundlag for Statshusholdningens Førelse, og naar det ærede Medlem bemærkede, at man maatte ikke blive staaende ved et enkelt mislykket Forsøg, kan det jo ganske vist have Meget for sig, ikke i juridisk Henseende, men i konstitutionel Henseende; men det maa bemærkes, at man er heller ikke bleven staaende ved et enkelt Forsøg, men ved flere mislykkede Forsøg; man har anstillet flere Forsøg, der desværre ere mislykkede. Nu kunde det jo være, som det ærede Medlem søgte at gjøre gjældende, at der ad anden Vedt kunde godtgøres en Nødvendighed af et saadant Skridt som dette at fremlægge Finantsloven igjen i indeværende Samling, altsaa ikke paa den Maade, at Grundlovens Forskrifter om Fremlæggelse og fornøden Tid til at behandle den ikke skulde være fyldestgjorte, men fordi der manglede det fornødne Grundlag til, at Statshusholdningen overhovedet kunde føres, til at Statens Indtægter kunde opkræves og Udgifterne afholdes. Deri kunde ganske vist ligge en Nødvendighed for at blive ved at fremlægge Finantsloven, men ikke under Forhold som dem, her ere tilstede, thi vi maa jo vel erindre, hvad det ærede Medlem ogsaa havde in mente, at her foreligger jo et Grundlag, der strakte sig ud over hele Finantsaaret, og som indeholdt den fornødne Gjæmme til at oppebære Indtægten og afholde visse Udgifter, ikke Alt, hvad man kunde ønske, men en stor Del, nemlig alle de løbende Udgifter, og denne Finantslov, som jo ganske vist havde Titel først af en midlertidig Finantslov, dernæst af en Forlængelse af en midlertidig Finantslov og saa nok af en Forlængelse af en

Forlængelse — tror jeg — af den midlertidige Finantslov, fik jo tilfødt den Karakter, at den gjaldt for hele Finantsaaret, indtil Finantsloven var givet, og dette skete ganske upaatvølelig fra Rigsdagens Side, idetmindste fra Folkethingets Side, med den Tanke for Die, at man ansaa sig for at være ude af Stand til for dette Finantsaar at komme overens eller ansaa det ialtsald for at være en overmaade nærliggende Mulighed, at det ikke skete. Forsaavidt den midlertidige Finantslov altsaa giver Gjæmme til at oppebære Indtægter og afholde Udgifter, vilde der heller ikke fra den Side være nogen Nødvendighed for at fremlægge Finantsloven igjen i indeværende Samling. Det ærede Medlem fremkom imidlertid med forskjellige Betragtninger, der skulde føre til, at det var urigtigt, uhjemlet og ukonstitutionelt saaledes at lade en midlertidig Finantslov virke for hele Finantsaaret, altsaa at betragte den som en, man ikke ventede at faae afløst af en anden inden Finantsaarets Udgang. Dertil maa jeg sige, at det ærede Medlem herved forekom mig at komme i en mærkelig Modstrid med, hvad der netop har Præcedens for sig her i Thinget, og hvad han selv har været med til at have sin lille Andel i, og derfor forekommer det mig besynderligt, at han netop vil paaberaabe sig de konstitutionelle Theorier, der have været ubetinget herskende her i Thinget, thi det, her foreligger, er jo ganske det Samme, som foregik i 1877—78. Da var man fuldstændig paa det Reene med, at den midlertidige Bevillingslov, som man gav den 8de November 1877, og som blev forlænget den 20de December 1877, at denne midlertidige Bevillingslov af 20de December — og dette blev udtrykkelig kendt — gjaldt indtil 31te Marts 1878, og blev der dengang fra nogen Side heri Thinget forlangt, at Finantslovsforslaget for 1877—78 skulde fremlægges paany? (Flere Stemmer: Det foreligger i et Udvalg.) Det var jo blevet forkastet. (Modsigelse.) Jo, der var jo forud for den 8de November 1877 den 7de November 1877 sket en Forkastelse af Finantsloven. (Stemmer: Ja, det var den provisoriske.) Det blev jo i Virkeligheden en Forkastelse af Finantsloven; thi der var ingen anden, og ellers havde Udvalget jo gruelig forsynet sig ved ikke at arbejde paa at bringe Finantsloven for det Aar til en Afgjørelse. Forholdet maatte betragtes som det, at Finantsloven var forkastet, og der blev heller ikke fra dette Things Side gjort det mindste Forsøg paa at bringe en Finantslov frem; men man vedblev at give midlertidige Bevillingslove den ene efter den anden med fuld Bevidsthed om, at den skulde gjælde indtil 31te Marts næste Aar, og naar det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) søgte færlig af den midlertidige Finantslovs Indhold at ville udele Noget til Begrundelse af, at den umulig kunde gjælde indtil Udløbet af